

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobkyně:

, zastoupené JUDr. Janou Kašpárkovou, advokátkou, se sídlem Blanická 19, Olomouc, proti žalovanému: **Ministerstvo kultury**, se sídlem Maltézské náměstí 471/1, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 7. 2010, č.j. MK11815/2010 OPP,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 20. 7. 2010, č.j. MK 11815/2010 OPP se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 7.760,- Kč, k rukám zástupkyně žalobkyně JUDr. Jany Kašpárkové, advokátky a to do 30ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 9. 8. 2010 podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí Ministerstva kultury (dále jen „ministerstvo“ nebo „odvolací orgán“) blíže označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Národního památkového ústavu (dále jen „NPÚ“ nebo „správní orgán prvního stupně“) ze dne 21. 6. 2010, č.j. NPÚ-302/4963/2010.

Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně odmítl žádost žalobkyně o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“) ze dne 21. 5. 2010, kterou žadatelka požadovala zaslání kopie pojistné smlouvy uzavřené NPÚ k ochraně státního majetku proti krádeži.

V žalobě popsala žalobkyně nejprve průběh správního řízení a poté uvedla, že nesouhlasí s právním posouzením věci, a tvrdí, že důvody, pro které jí správní orgány neposkytly požadované informace nemohou obstát.

Žalobkyně tvrdí, že její žádost nemohla být odmítnuta s poukazem na ust. § 3 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., dle něhož nelze poskytnout informace, pokud jejich poskytování upravuje zvláštní zákon. Správní orgán prvního stupně uvádí v rozhodnutí zákon č. 37/1994, o pojistné smlouvě a o změně souvisejících zákonů (dále jen „zákon č. 37/1994 Sb.“) a zákon č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a o jejím vystupování v právních vztazích (dále jen „zákon č. 219/2000 Sb.“), avšak žádný z těchto zákonů neupravují poskytování informací, podle kterých by nebylo možno požadované informace poskytnout.

Žalobkyně rovněž namítá, že správní orgány se řádně nevypořádaly s jejími námitkami, když žalobkyně v odvolání namítala, že nelze její žádost odmítnout z důvodu, že není osobou bezúhonnou či poukazem na vnitřní předpis NPÚ, kterým se upravuje ochrana utajovaných informací v tomto ústavu.

Dle žalobkyně si správní orgány nevyjasnily pojem „utajovaná informace“, jejíž ochranou odůvodňují oba orgány odmítnutí její žádosti o informace. Pro právní posouzení věci je rozhodující, zda žalobkyní požadovaná informace na „zaslání kopie pojistné smlouvy uzavřené správním orgánem prvního stupně k ochraně státního majetku proti krádeži“ splňuje kritéria utajované informace vymezená v příloze č. 4 nařízení vlády č. 522/2005 Sb., ve znění pozdějších předpisů, tedy zda je 1. projektovou dokumentací elektrické zabezpečovací signalizace, uzavřeného televizního systému, tísňového systému nebo systému pro kontrolu vstupů sloužící ochraně objektů, v nichž jsou uchovávány kulturní statky, proti krádežím, loupežím a poškozování, či 2. souhrnnou informací o stavu realizace zabezpečení kulturních statků proti krádežím, loupežím a poškozování cizí věci. Na podporu uvedeného poukázala žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2010, č.j. 1As 8/2010 - 65.

V doplnění žaloby ze dne 8. 12. 2010 dále žalobkyně namítá, že pokud se na dané řízení o vydání rozhodnutí vztahuje správní řád, resp. ust. § 36 odst. 3 správního řádu, má účastník právo před vydáním rozhodnutí se vyjádřit k podkladům rozhodnutí (v daném případě rovněž k Směrnici generální ředitelky č. III/2010) a možnost seznámit se s podklady rozhodnutí nahlédnutím do spisu, pokud je takový podklad rozhodnutí sám utajovanou informací ve smyslu výše uvedeného právního předpisu.

V písemném vyjádření k žalobě ze dne 13. 6. 2011 navrhl žalovaný zamítnutí žaloby a k meritu věci uvedl, že správní orgán prvního stupně vydal dne 21. 6. 2010 rozhodnutí o odmítnutí žádosti žalobkyně s tím, že pojistná smlouva je dle § 2 zákona č. 37/2004 Sb. upravena tak, že poskytování informací je v této smlouvě zaměřeno jen vůči zájemci o uzavření pojistné smlouvy a pojistníkovi. Poskytování informací o ochraně státního majetku proti krádeži by bylo porušením zákona č. 219/2000 Sb.; konkrétně porušením výkonu a ochrany vlastnického práva. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán prvního stupně uvedl rovněž, že v případě žadatelky se nejedná o osobu bezúhonnou, protože pravomocným rozhodnutím Krajského soudu Ostrava, pobočka v Olomouci, sp. zn. 55 To 129/2008-513 byla žalobkyně jako zaměstnankyně NPÚ odsouzena za porušování povinností při správě cizího majetku. Správní orgán prvního stupně odkázal rovněž na čl. 10 bod 2 Směrnice generální ředitelky č. III./2010/NPÚ, kterou se realizuje zabezpečení kulturních statků proti krádeži, loupežím a poškozování cizí věci. Pojistná smlouva obsahuje kritéria utajované informace.

Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podala žalobkyně odvolání, v němž mj. uvedla, že řešení její bezúhonnosti jako překážka poskytnutí informací je mimo meze zákona. Po posouzení správního spisu a postupu správního orgánu prvního stupně dospěl

odvolací orgán k závěru, že smlouvu, kde jsou uvedeny údaje o zabezpečení majetku, nelze poskytnout jakémukoli žadateli i s ohledem na otázky zabezpečení majetku a na vnitřní předpis o zabezpečení kulturních statků.

Ze správního spisu zjistil soud následující pro rozhodnutí podstatné skutečnosti:

V přípisu ze dne 21. 5. 2010 žalobkyně mj. požádala podle zákona č. 106/1999 Sb. o zaslání kopie pojistné smlouvy uzavřené NPÚ k ochraně státního majetku proti krádeži.

Dne 21. 6. 2010 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí č.j. NPÚ-302/4963/2010, kterým odmítl žádost žadatelky o poskytnutí informace. Pod bodem 1. správní orgán v odůvodnění uvedl mj., že zákon č. 106/1999 Sb. se nevztahuje podle § 3 odst. 3 na poskytování informací, pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování. Vztahy mezi pojistníkem a pojištěným upravuje zákon č. 37/2004 Sb. a jsou přípustné výhradně smluvním stranám. Pod bodem 2. uvedl správní orgán, že poskytování informací o ochraně státního majetku proti krádeži podle zákona č. 106/1999 Sb. by bylo porušením zákona č. 219/2000 Sb., konkrétně porušením výkonu a ochrany jeho práv jako plnohodnotného subjektu vlastnického práva. Pod bodem 3. správní orgán prvního stupně poukázal na pravomocné rozhodnutí Krajského soudu Ostrava, pobočka v Olomouci sp. zn. 55To 129/2008 - 531, které nabylo právní moci dne 26. 5. 2009, jímž byla žadatelka jako zaměstnankyně NPÚ, tj. povinného subjektu, odsouzena za porušování povinností při správě cizího majetku.

Závěrem pod bodem 4. správní orgán poukázal na bod 2 čl. 10 Směrnice Generální ředitelky č. III./2010/NPÚ, kterou se upravuje ochrana utajovaných informací v NPÚ a dle níž je utajovanou informací souhrnná informace o stavu realizace zabezpečení kulturních statků proti krádežím, loupežím a poškození cizí věci. Dále uvedl, že za souhrnnou informaci lze považovat informaci, která obsahuje dvě a více dílčích informací, doplňujících se takovým způsobem, že jejich výsledná výpovědní hodnota (obsažená v souhrnné informaci) má zásadní význam z hlediska ochrany kulturních statků proti krádežím, loupežím a poškození cizí věci. Za souhrnnou informaci je tak nutno považovat každou množinu informací neutajovaných, které však ve svém celku splňují kritéria utajované informace. Utajovaná kritéria splňuje i požadovaná kopie pojistné smlouvy.

Proti výše uvedenému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, v němž namítá k bodu 1 rozhodnutí, že pojistník je příjemce veřejných prostředků ze státního rozpočtu a lze tedy po právu „veřejně kontrolovat“, zda za státní prostředky poskytuje adekvátní smluvní plnění. K bodu 2 odůvodnění žalobkyně uvedla, že je mimo meze zákona a k bodu 3 odůvodnění uvedla, že trestní úhonnost žadatele o informaci je pro poskytování informací zcela irelevantní, neboť bezúhonnost není podmínkou k právu na informace.

Napadeným rozhodnutím ze dne 20. 7. 2010 zamítl žalovaný odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. V odůvodnění nejprve konstatoval obsah žádosti o zaslání kopie pojistné smlouvy uzavřené správním orgánem prvního stupně k ochraně státního majetku proti krádeži, dále zrekapituloval obsah napadeného rozhodnutí o odmítnutí žádosti ze dne 21. 6. 2010 včetně uvedení důvodů, na základě kterých byla žádost odmítnuta. Poté žalovaný konstatoval včasnost podaného odvolání a závěrem uvedl, že prověřil odvolání a rovněž napadené rozhodnutí, přičemž dospěl k závěru, že nelze smlouvu poskytnout, neboť jsou v ní uvedeny údaje o zabezpečení majetku a rovněž rovněž ji nelze poskytnout s ohledem na vnitřní předpis o zabezpečení kulturních statků.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.).

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Svoboda projevu a právo na informace (vedle práva pokojně se shromažďovat, práva petičního a práva svobodně se sdružovat a práva podílet se na správě věcí veřejných) patří podle Listiny základních práv a svobod, která je součástí ústavního pořádku České republiky, mezi základní politická práva. Podle čl. 17 odst. 1 až 5 Listiny svoboda projevu a právo na informace jsou zaručeny a každý má právo vyjadřovat své názory slovem, písmem, tiskem obrazem nebo jiným způsobem, jakož i svobodně vyhledávat, přijímat a rozšiřovat ideje a informace bez ohledu na hranice státu; cenzura je nepřípustná. Svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Státní orgány a orgány územní samosprávy jsou povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon. Zákon o svobodném přístupu k informacím představuje normu obecnou, což nevylučuje, aby určité otázky byly pro vymezený okruh právních vztahů a subjektů řešeny v jiných právních předpisech (shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.10.2007 č.j. 8 As 45/2006-47).

Soud předně konstatuje, že správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí označil za důvod odmítnutí poskytnutí požadované informace

- a) ust. § 3 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. (z obsahu tohoto odstavce má soud za to, že správní orgán prvního stupně měl na mysli § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb.),
- b) důvod, jenž lze subsumovat pod ust. § 7 citovaného zákona,
- c) skutečnost, že žadatelka byla rozhodnutím Krajského soudu Ostrava sp. zn. 55To 129/2008-531 odsouzena za porušování povinností při správě cizího majetku,
- d) bod 2 článku 10 Směrnice generální ředitelky.

Byť žalobkyně napadla rozhodnutí správního orgánu v plném rozsahu, tedy uvedla, že nesouhlasí s právními důvody uvedenými v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, žalovaný k důvodům odvolání uvedl toliko, že nelze smlouvu, kde jsou údaje o zabezpečení majetku, poskytnout a to i s ohledem na otázky zabezpečení majetku a rovněž ji nelze poskytnout s ohledem na vnitřní předpis o zabezpečení kulturních statků.

Soud má za to, že takovéto odůvodnění odvolacích námitek nelze akceptovat.

Podle ust. § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. se zákon nevztahuje na poskytování informací, které jsou předmětem průmyslového vlastnictví a dalších informací, pokud zvláštní

zákon upravuje jejich poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací.

Podle ust. § 7 zákona č. 106/1999 Sb. je-li požadovaná informace v souladu s právními předpisy označena za utajovanou informaci, k níž žadatel nemá oprávněný přístup, povinný subjekt ji neposkytne.

Městský soud v Praze shledal napadené rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Obecně platí, že pokud správní orgán rozhoduje o žádosti účastníka řízení, je třeba, aby z jeho rozhodnutí bylo zřejmé, o jaké důvody své rozhodnutí opřel. Tím spíše, pokud se rozhodne žadateli nevyhovět. Právě skrze důvody zamítavého rozhodnutí získává jeho adresát představu, proč správní orgán jeho žádosti nevyhověl. Již Vrchní soud v Praze v rozhodnutí ze dne 26. 2. 1993, č.j. 6A 48/1992 - 23 konstatoval, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné. Těmto požadavkům žalovaný správní orgán při rozhodování v této věci nedostál.

Nezbývá než konstatovat, že žalovaný se námitkami obsaženými v odvolání vůbec nezabýval, byť bylo zřejmé, že žalobkyně brojí proti důvodům obsaženým v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a to konkrétně důvodům uvedeným pod bodem 1, 2 a 3. Žalovaný se přesto vyjádřil toliko tak, že souhlasí s NPÚ, že smlouvu, kde jsou údaje o zabezpečení majetku nelze poskytnout a to s ohledem na zabezpečení majetku či s ohledem na vnitřní předpis o zabezpečení kulturních statků. Takovéto odůvodnění je zcela nedostatečné a to již vzhledem ke skutečnosti, že jde o rozhodnutí odvolacího orgánu, kterým v dané věci končí správní řízení.

Rozhodnutí sice bylo zrušeno pro nepřezkoumatelnost, a soud by se jím proto nemusel věcně zabývat z hlediska jeho obsahu. V daném případě soud přesto shledává za vhodné pro další postup správního orgánu poukázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu, jež by se měla stát východiskem pro další rozhodnutí žalovaného.

Podle ust. § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. se tento zákon mj. nevztahuje na poskytování informací *podle zvláštního předpisu*. Zvláštní zákon, aby byl vskutku zvláštním zákonem, musí poskytování informací upravit komplexně. V této souvislosti soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13.8.2008 č.j. 2 As 38/2007 – 78.

Pokud jde o poukaz správních orgánů na vnitřní předpis správního orgánu prvního stupně lze v obecné rovině uvést, že vnitřní předpisy slouží zejména pro vnitřní potřebu pracovníků orgánů a mohou rovněž představovat metodickou pomůcku, která slouží pro vnitřní potřebu tohoto orgánu tak, aby jeho pracovníci se při posuzování žádostí o informace řídili stejnými principy, jenž jsou v tomto předpise (např. směrnici) uvedeny. Omezení práva na informace, které patří mezi základní politická práva, nemůže však být provedeno normativním aktem, který není právním předpisem vydaným na základě zákona.

Odkaz na ustanovení zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti (dále jen „zákon č. 412/2005 Sb.“) může být důvodem pro odepření poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., nikoliv však za situace, kdy odepření poskytnutí informace nevyplývá z dokumentu samotného. Této povinnosti se nezproští správní orgán ani pokud by smlouva obsahovala v požadované smlouvě doložku, podle níž si strany sjednaly zachovávání důvěrnosti co do obsahu a podmínek smlouvy. Správní orgán,

který má obecnou povinnost poskytovat informace podle zákona č. 106/1999 Sb., nemůže jejich poskytnutí omezit nad rámec zákonných výjimek. Pokud správní orgán přistoupí k odepření poskytnutí informace z důvodu utajení informací podle § 7 zákona č. 106/1999 Sb., potažmo zákona č. 412/2005 Sb., je třeba aplikaci této výjimky z povinnosti poskytnout informaci řádně odůvodnit.

V daném případě byla požadována smlouva, která je dvoustranným právním aktem a lze jen obtížně tvrdit, že celý její obsah se skládá pouze z informací, jež podléhají utajení. Uvedené vyplývá již z obsahu ust. § 4 odst. 1 zákona č. 37/1994 Sb., který vymezuje obligatorní obsah pojistné smlouvy. Je proto na místě, aby žalovaný nejprve vymezil, které informace v obsahu textu smlouvy lze označit za utajované informace a teprve poté na ně vztáhnout zákonnou výjimku obsaženou v § 7 zákona č. 106/1999 Sb. a pokud dalším textu smlouvy nebrání jiná skutečnost, bude na místě zbývající text smlouvy poskytnout.

Soud neaplikoval v daném případě § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., neboť shledal rozhodnutí nepřezkoumatelným, a z tohoto důvodu byla věc žalovanému vrácena k dalšímu řízení. Správní orgán nejprve věcně zhodnotí, existují-li důvody pro odepření informace, a zváží, zda ospravedlňují neposkytnutí takové informace. Dojde-li k negativnímu závěru, je na místě požadovanou informaci poskytnout, popřípadě poskytnout požadovanou informaci částečně a částečně podanou žádost odmítnout.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyni, která měla ve věci úspěch, soud přiznal náhradu nákladů řízení, které představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000 Kč a náklady na zastupování advokátem spočívající v odměně za dva úkony právní služby [příprava a převzetí zastoupení a podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“) po 2 100 Kč [§ 7 bod 5 ve vazbě na § 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu] a dále režijní paušál ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Zástupkyně žalobkyně je plátkyní daně z přidané hodnoty, a proto s ohledem na § 57 odst. 2 s. ř. s. se náhrada zvyšuje o částku odpovídající této dani, a to 20 % z částky 4800 Kč, tj. 960 Kč. Žalobkyni tak bude na náhradě nákladů zaplacená žalovaným částka 7 760 Kč.

Žalobkyně si rovněž nárokovala náklady na poštovné a obálku v souvislosti s placením soudního poplatku, náklady zástupkyně na další poradu s klientem přesahující jednu hodinu a cestovné v souvislosti s první a s další poradou s klientem. Pokud jde o náklady na cestovné a na další poradu s klientem, žalobkyně, ani její zástupkyně nedoložila, že by se porada s klientem (ať už první nebo další) vůbec uskutečnila. Vzhledem k tomu, že žalobkyně tyto náklady nárokovala již v žalobě, nic jí nebránilo je soudu doložit již při podání žaloby. Žalobkyně tak ovšem nečinila ani při podání žaloby, ani později. Jí uplatněný nárok se tak pohybuje jen v rovině tvrzení, a proto nemůže být při absenci jakéhokoli podkladu, v němž by měl oporu, nákladem „důvodně vynaloženým“ ve smyslu § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. Pokud jde o náklad na poštovné a obálku v souvislosti s placením soudního poplatku, podle § 7 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, poplatek je splatný vznikem poplatkové povinnosti; podle § 4 odst. 1 písm. a) téhož zákona jde-li o poplatek za řízení, vzniká poplatková povinnost podáním žaloby nebo jiného návrhu na zahájení řízení. Soudní poplatek tak byl splatný již při podání žaloby. Náklad na pozdější zaplacení soudního poplatku (další poštovné, další obálka) proto nelze pokládat za náklad „důvodně vynaložený“ ve smyslu § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. Nadto soud poté, co nebyl poplatek zaplacen při podání žaloby vyzval k zaplacení soudního poplatku zástupkyni žalobkyně (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 2 Afs 187/2004-69, publikován pod č. 726/2005 Sb. NSS, k dispozici též na www.nssoud.cz) a její náklady na poštovné a obálky jsou kryty paušální částkou náhrady

výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu a jsou již zahrnuty v přiznaných nákladech na právní zastoupení. Zda soudní poplatek na výzvu soudu adresovanou zástupkyni žalobkyně, uhradí zástupkyně nebo žalobkyně samotná, je pak věcí smluvního vztahu mezi zmocněnkyní a zmocnitelkou. Jak již bylo uvedeno, zmocněnkyně má náklad krytý paušální částkou, a pokud se zmocněnkyně se zmocnitelkou dohodnou, že soudní poplatek zašle soudu zmocnitelka, nelze takovýto náklad pokládat za „důvodně vynaložený“, neboť jednak k takovému úkonu soud zmocnitelku (tj. žalobkyni) nevyzval, jednak – jak bylo již konstatováno výše – byl soudní poplatek splatný již při podání žaloby a žalobkyni (resp. její zástupkyni) nic nebránilo připojit kolkové známky přímo k žalobě.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě do dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze, rozhodovat o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 7. září 2011

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Aneta Petrlíková

